

щенням інформації про послугу, а також електронними формами заяв та інших документів, які необхідні для отримання послуги, інформаційні та технологічні картки.

Однак не можна не звернути увагу на те, що адміністративні процедури надання електронних послуг в Україні в діяльності публічної адміністрації обмежуються тільки початковими стадіями. Сьогодні відсутні можливості заявнику надавати в електронному вигляді документи для отримання послуги, відсутні можливості заявнику здійснювати моніторинг процесу отримання послуги та отримувати результати послуги в електронному вигляді.

Крім того, процес надання електронних послуг має включати й стадію оскарження дій чи бездіяльності органу публічної адміністрації під час реалізації адміністративної процедури надання послуги. Реалізація оскарження особою дій або бездіяльності органу публічної адміністрації, наприклад в адміністративному порядку, також має відбуватися в електронному вигляді з можливістю звернення з електронною скаргою та моніторингом результатів розгляду такої скарги.

Аналіз вищенаведеного дозволяє зробити такі висновки. По-перше, виділити такі процесуальні елементи адміністративних процедур надання електронних послуг як стадії, етапи та процесуальні дії. Стадії адміністративних процедур надання електронних послуг є самостійними частинами адміністративно-процедурної діяльності, які визначають послідовність вчинення дій при вирішенні конкретних електронних звернень. По-друге, адміністративні процедури надання електронних послуг включають в себе такі стадії: початок процедури надання електронної послуги; розгляд заяви про надання електронної послуги; стадію завершення надання електронної послуги і факультативну стадію поза-судового оскарження надання електронної послуги.

Таким чином, в цілому можна стверджувати, що загальні передумови нормативно-правового регулювання надання електронних послуг створені, але для повноцінного впровадження електронних послуг відсутні технічні стандарти, що визначають та регулюють адміністративні процедури їх надання.

Література

1. Губерська Н.Л. Стадії адміністративних процедур: поняття й види // [Губерська Н.Л.]; // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право. - 2015. - Вип. 30. Т. 2. - с. 28-32.
2. Бахрах Д.Н. Административное право: учеб. [для вузов]; / Д.Н. Бахрах, Б.В. Россинский, Ю.Н. Стариков. - 3 изд., пересмотр. и доп. - М.: Норма, 2007. - 816 с.
3. Державна міграційна служба України. Адміністративні послуги. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dmsu.gov.ua/posluhy/>
4. Державна фіскальна служба. Електронні форми документів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/eletronni-formi-dokumentiv/>
5. Єдиний державний портал адміністративних послуг. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://poslугy.gov.ua/Departament/List?id=e9018d9c-707e440b-a06b-c0d3f6d5af6c>.

Філяніна Людмила Анатоліївна

доцент кафедри теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ІНТЕГРАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК СПІВРОБІТНИЦТВА ДЕРЖАВ У ПРОТИДІЇ МІЖНАРОДНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Досвід інтеграційного розвитку держав-учасниць міжнародних організацій в сфері боротьби зі злочинністю (Інтерпол, Європол та інші) свідчить про те, що тема співпраці в сфері правоохоронної діяльності є однією з найбільш затребуваних. Будь-яка міжнародна співпраця базується на основоположних принципах міжнародного права визначених в Статуті ООН та інших міжнародно-правових актах. Так, одним із таких принципів є принцип співробітництва держав, що зобов'язує до спільних дій між державами незалежно від їх політичних, економічних і соціальних систем для успішного вирішення будь-якої проблеми в тому числі й подолання проявів міжнародної злочинності. Міжнародне співробітництво в сфері правоохоронної діяльності – це специфічна діяльність держав та інших учасників міжнародних відносин в галузі запобігання злочинності, боротьби з нею та поведження з правопорушниками. Основні напрямки, зміст і форми такого співробітництва визначаються тими чи іншими особливостями прояву злочинності в конкретному суспільстві та в значній мірі обумовлені на-

ціональною політикою, що проводиться конкретною державою у даній сфері. Разом з тим, така співпраця тісно пов'язана з певним історичним рівнем розвитку міжнародного співробітництва в цілому – у політичній, соціально-економічній, гуманітарній, культурній, правовій, військовій та інших галузях.

Практично всі основні напрямки протидії і боротьби із міжнародною злочинністю регулюються багатосторонніми міждержавними і міжурядовими договорами, укладеними в рамках міжнародних організацій зацікавлених подолати міжнародну злочинність. Однак договори і угоди, які укладаються державами-учасниками таких організацій, не тільки виступають правовою основою співробітництва у правоохоронній сфері, але і забезпечують здійснення цілого ряду напрямків міжнародного співробітництва щодо попередження злочинності, боротьби з нею і поведження з правопорушниками.

Необхідно зазначити, що інтенсифікація міграції населення, зростання міжнародної торгівлі і фінансових операцій, безперешкодне поширення інформації, збільшення обміну культурними цінностями, а також негативні процеси обміну «антицінностями» (зброя, наркотики, порнографія, проституція, торгівля людьми та інше) все це негативно впливає на становлення і розвиток відносин між державами.

Водночас, модернізація торгівлі, фінансів, засобів зв'язку та передачі інформації призводить до процесів глобалізації злочинності, котра вже не обмежується національними кордонами, а являє собою загрозу всьому людству. У таких умовах, подальший розвиток міжнародного співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю, відповідно до реалій теперішнього часу, є одним із пріоритетних завдань світової спільноти. При цьому необхідно враховувати сучасний процес уніфікації, транснаціоналізації та інтернаціоналізації злочинності і як результат – збільшення масштабу міжнародної злочинності.

Так, приблизно п'ятдесят видів неправомірної діяльності підпадають саме під ознаки міжнародної злочинності, від контрабанди, торгівлі зброєю, наркотиками, людьми до екологічних злочинів. Дані злочини підривають позитивний імідж будь-якої держави, порушують права людини, підбурюють внутрідержавні конфлікти та завдають нестерпимих страждань людям.

Так, торговці наркотиками дестабілізують економіку держави та негативно впливають на рівень життя і здоров'я людини; злочини у сфері навколишнього середовища, включаючи незаконні вирубки цілих лісних масивів, скидання відходів та збирання зникаючих видів рослин – знищують крихкі екосистеми та загрожують екологічними катастрофами; корупція – підтримує широкий спектр суспільно небезпечних діянь, а саме: торгівля зброєю, наркотиками, контрафактними товарами та інше, а отже, сприяє створенню ідеального середовища для транснаціональної злочинності; трафікінг – злочин, що посягає на особисті права людини, цьому суспільно небезпечному діянню приділяється значна увага світової спільноти але, работоргівля і небезпека контрабанди мігрантів залишається поза увагою; контрабанда зброї або її елементів – підживлює міждержавні конфлікти, а також дає змогу існувати та активно діяти на міжнародній арені терористам, піратам та різноманітним організованим злочинним групам.

Разом з тим, запорукою ефективної співпраці в сфері протидії транснаціональній злочинності є спільні дії держав, котрі можна умовно поділити на три етапи. Перший – вчасне виявлення злочину, його документування та передача базової робочої інформації про факт суспільно небезпечного діяння. Другий – безпосереднє надання правової допомоги у вигляді зібрання доказів, виявлення та допиті свідків, затримання та арешту підозрюваної особи з можливістю, у разі необхідності, її екстрадиції. Інколи необхідна міжнародна допомога під час судового провадження, а саме організація допиту учасників судового засідання у режимі відео-конференції, надання додаткової інформації щодо обвинуваченої особи та інше. І останній, третій етап – співробітництво держав щодо обміну досвідом, технологіями, ресурсами котрі сприяють ефективному контролю за злочинністю.

Водночас, необхідно відмітити, що продуктивність міжнародного співробітництва також залежить від можливостей загальної комунікації між її суб'єктами. Здатність оперативного спілкування (усного, письмового) без участі перекладача, значно прискорює процес обміну інформацією. Так, в багатьох державах, протягом останніх років, співробітники правоохоронних органів активно вивчають другу, а то і третю іноземну мову, зокрема сучасні «міжнародні» мови спілкування, французьку та англійську.

Отже, сучасні технології практично скасували такі поняття, як час і простір, тому держави зацікавлені в отриманні оперативної інформації про нові форми, методи, способи вчинення злочинів включаючи міжнародні і транснаціональні. Об'єднання зусиль щодо співробітництва та запровадження передового досвіду окремих держав у протидії міжнародній злочинності можуть допомогти створити мережі контролю за незаконними потоками, обміну інформацією та проведення спільних операцій. Тому, держави в яких не налагоджене співробітництво між національними правоохоронними органами є дуже вразливими для будь-яких злочинних проявів.